

tro til
tiden

Forord

Bag *Tro Til Tiden* ligger en lang og værdifuld proces, hvor alle menigheder i Det Danske Missionsforbund har været involveret i at tænke, definere og sætte ord på vores fælles tro. Udgangspunktet for denne dialog blev skabt af en arbejdsgruppe, som Forbundsrådet nedsatte i 2008 og som i løbet af 2009/10 formulerede et basismateriale, der siden blev gennemdrøftet i menighederne.

Dette er ikke en ny synodeudtalelse, der skal afløse den, vi fik i 1967. I bedste fald er *Tro Til Tiden* en udfoldelse af de standpunkter, der dengang blev understreget, men udtrykt sådan som vi tænker og taler i et nyt århundrede.

Det har været vigtigt for os, at dette ikke skulle blive en tros lære, der uden nåde dømmer anderledes tænkende og troende ude. Det ville være så langt fra den kirkefamilie, som vi er en del af og som på internationalt plan kalder sig Free Evangelical Churches.

Særpræget for den familie er at være inter-denominational (denomination er betegnelsen for et kirkesamfund).

Det betyder, at vi ikke definerer os selv som lutherske, metodistiske, baptistiske, karismatiske, osv., for vi ser en rigdom og en oprigtighed i alle. Vi ønsker, at Bibelen skal være vores primære vejviser og anerkender på samme tid, at den kan læses med forskelligt resultat. Vi peger på Kristus og den personlige efterfølgelse af ham, fordi vi tror, at han ved sin Ånd vil vejlede os til sandheden. Det medfører, at vi overalt er brobyggere, fælleskirkelige og økumeniske med respekt for andre menneskers tolkninger af den kristne tro.

Med det vi i *Tro Til Tiden* kalder "grundlæggende byggesten" håber vi på at stimulere den vigtige teologiske dialog i Det Danske Missionsforbunds menigheder og skabe platforme for ny inspiration til vandringen med Gud i hans verden.

Peter Götz, missionsforstander 2004-2012

Tro Til Tiden udgives ved Det Danske Missionsforbunds 125 års jubilæum i 2013. Det er et klart og tydeligt udtryk for en kirke, som reflekterer over troens perspektiver med det formål, at blive bedst muligt udrustet til at kommunikere evangeliet om Guds Rige ind i den tid, som er betroet os at leve i.

Tro Til Tiden præsenterer nogle af troens grundlæggende byggesten. Det

er oplagt at bruge dette materiale til præsentation af Missionsforbundet på introduktionskursus for nye medlemmer, som studiehæfte i menighedernes smågrupper, i undervisningsaftener med mere.

En stor tak til Ane Christine Larsen, Gunni Bjørsted, Rasmus Elkjær Larsen og Peter Götz, som har lagt et meget stort arbejde ned i at formulere *Tro Til Tiden*.

John Nielsen, missionsforstander

Indholdsfortegnelse

At formulere sin tro	side 5
Livet i Guds verden	side 7
Livet i Jesus Kristus	side 9
Livet mellem mennesker	side 11
Livet i Kirken	side 13
Appendiks om det kongregationalistiske kirkesyn	side 21

At formulere sin *tro*

”Deus semper major” – Gud er altid større. Med denne sætning begyndte og sluttede Oldkirkens teologer ofte deres værker

Det udsagn omringer også formuleringerne i dette materiale om de grundlæggende byggesten for troen i Det Danske Missionsforbund (DDM). Gud er altid større end vores forståelser og beskrivelser af ham. Vi rummer ikke Gud. Men vi tror, at han rummer os.

Hvad vi siger om sandheden er aldrig til fulde identisk med selve Sandheden. Sandheden er alene identisk med Den Treenige Gud selv – og ikke identisk med vores tanker om ham. Men Den Treenige Gud har selv givet sig til kende for sit elskede skaberværk, så vi kan svare på hans åbenbaring med tillid og tro – og med voksende erkendelse af, hvem han er.

Vores formuleringer er menneskelige og begrænsede konstruktioner. Samtidig tror vi frimodigt, at de er forment af det, Gud har mødt sin verden med: åbenbaring af sig selv i Jesus Kristus, i Bibelens skrifter og i den kristne kirkes erfaring.

Vores trosudsagn er ikke fritstående ideer, men er Jesu-disciples respons på Guds åbenbaring af sig selv. Sådan skal vores trosudsagn forstås: som vores stykkevisse og ufuldkomne – men alligevel vigtige og dyrebare – respons på og beskrivelse af den åbenbaring, Gud selv har mødt sit skaberværk med.

Livet i Gud er før læren om Gud. Læren om Gud udmøntes af livet i Gud, og livet i Gud beskrives af læren om Gud.

Vi ser Den Apostolske Trosbekendelse som den kristne kirkes grundformulering af den kristne tro, og vi placerer os tillidsfuldt på denne formulering. Det er ganske givet ikke tilfældigt, at der er adskillige emner, Den Apostolske Trosbekendelse ikke udtaler sig om. Ved ikke at gøre det, kommunikerer der noget om disse emner, der for os i DDM er vigtigt: der er plads til forskellige synspunkter om disse emner.

Det er ikke enighed om disse, der holder os sammen og skaber kirke; det gør vores fællesskab i troen på Den Treenige Gud. Emnerne er ikke uvæsentlige, og vi vil gerne skabe rum for

refleksion omkring dem. Men det er vigtigt for os, at det sker i en ramme af respekt og samvittighedsfrihed, så de ikke kommer til at skygge for det centrale i Guds åbenbaring af sig selv.

Livet i Guds verden

Det hører med til de grundlæggende byggesten for vores tro

1. **At hele verden fra begyndelsen, nu og altid, er Guds gode skaberværk.**
2. **At alt i skaberværket - og alt i menneskets liv - har med Gud at gøre.**
3. **At hvert eneste menneske er skabt i Guds billede, og derfor ukrænkeligt.**
4. **At menneskets gudgivne opgave er at forvalte skaberværket.**
5. **At Guds fuldkomne skaberværk på alle planer er inficeret af synden.**
6. **At skaberværket stadig er Guds på trods af syndens tilstedeværelse og skadevirkninger.**
7. **At Guds skabende kraft fortsat er virksom i hans skaberværk og er stærkere end enhver anden magt.**

Gud elsker hele sit skaberværk, og det er genstand for hans nærvær. Gud er ikke identisk med skaberværket, men han er i skaberværket. Samtidig med, at Gud er til stede i det, er han uendelig meget større end sit skaberværk.

Det kristne verdenssyn er holistisk i den forstand, at hele verden – både det, vi kalder ”åndeligt”, og det, vi kalder ”fysisk”, forstås som Guds verden. Guds omsorg og Guds virkefelt ses såvel på det fysiske plan som på det åndelige plan.

Det kristne menneskesyn anser ethvert menneskeliv for gudgivet og

ukrænkeligt. Hverken etnisk herkomst, køn, alder, seksuel orientering, livsvilkår, handicap, religion eller politisk holdning kan ændre dette.

Skaberen har givet mennesket særstilling blandt alt levende, der medfører en forvalteropgave af Guds skaberværk. Den indebærer ansvaret for, at jorden og dens ressourcer anvendes på en forsvarlig og bæredygtig måde og at plante- og dyreliv værnes.

Synden, det onde, der er kommet ind i verden, er det modsatte af Guds vilje: ødelæggelse i stedet for skabelse og splittelse i stedet for helhed. Overalt hvor Skaberens gode vilje fortrænges

af vores magtmisbrug og egoisme, skader det livet.

Syndefaldet har ikke annulleret skabelsen. ”Jorden med alt, hvad den rummer, tilhører Herren” (1. Korintherbrev kap. 10 vers 26). Universets dybeste identitet er ikke, at det er skadet, men at det er skabt og mål for Guds genoprettelse.

Gud gør alt, hvad der står i hans kærligheds magt for at besejre synden, og den helt afgørende begivenhed i denne kamp er Jesu Kristi død og opstandelse. Kampen munder ud i, at Gud ”gør alting nyt” (Johannes Åbenbaring kap. 21 vers 5), og han skal ”være alt i alle” (1. Korintherbrev kap. 15 vers 28).

Livet i Jesus Kristus

Det hører med til de grundlæggende byggesten for vores tro

1. **At Jesus Kristus er verdens Frelser.**
2. **At frelse er genoprettelse af Guds gode skaberværk.**
3. **At ethvert menneske har brug for at leve i en relation med Jesus Kristus hvor han er Frelser og Herre.**
4. **At Jesu frelse er for alle.**
5. **At det kristne liv præges af ham og peger hen på ham.**
6. **At det kristne liv er afhængigt af Helligåndens kraft.**
7. **At frelsen når sin fuldendelse, når Jesus Kristus som dommer kommer synligt til jorden igen, hvorefter der skabes en ny himmel og en ny jord.**

Jesus Kristus har tilvejebragt frelse til verden ved:

- At han som sand Gud blev sandt menneske
- At han levede iblandt os og viste os et fuldkomment liv i Guds kærlighed
- At han døde på korset i vores sted
- At han stod op fra de døde

Synden er en uundgåelig virkelighed i hele skaberværket og i ethvert menneskes liv. Den afbryder vores livsrelation med Gud og vender os bort fra det liv, vi er skabt til: et liv i kærlighed og fællesskab med Gud, os selv, hinanden og skaberværket. Derfor har vi brug for at modtage Jesu frelse: at

blive født på ny og genindtræde i den kærlighedsrelation og forvalterfunktion, som vi er skabt til.

At tage imod Jesu frelse er at begynde på en livslang vandring, hvor vi modtager hans nåde og præges til lighed med ham (Romerbrevet kap.12 vers 1-2).

Helligåndens hjælp og kraft er den kristnes ressource til at følge Jesus. Helligånden er "Gud i os", som gør hans kærlighed og kraft til praktisk erfaring i den kristnes liv.

Jesu frelse er frelse til at være menneske og ikke fra at være menneske – og frelse til skaberværket og ikke fra skaberværket. Det er ikke det menne-

skellige og naturlige, vi skal frelses fra, men det syndige og unaturlige. Derfor berører frelse alle aspekter i vores liv.

En integreret del af at følge Jesus Kristus er derfor også at formidle evangeliet om Guds genoprettelse af skaberværket i ord og handling.

Frelsens tid, det evige liv, er allerede nu begyndt ved, at Jesus Kristus som Frelser og Herre er til stede på jorden ved Helligånden, så mennesker kan tage imod frelse og tage del i Guds genoprettelse af verden. Frelsen er ikke kun et personligt, men også et universelt anliggende.

I frelsens fuldendelse ligger en fuldkommen genoprettelse af universet, og at enhver, der ønsker at være med Jesus, skal opstå til evigt liv på den nye jord. Jesu tilsynekomst og frelsens fuldendelse er en afgørende drivkraft og motivation til at følge Jesus allerede nu. Det vigtige for os er ikke at vide, hvornår han kommer, men at han kommer igen og genopretter sit skaberværk. Det er som verdens frelser at Jesus Kristus er verdens dommer. Med dommen fjerner han for evigt det onde fra verden og fra vores liv. Det er det kristne håb.

Livet mellem mennesker

Det hører med til de grundlæggende byggesten for vores tro

1. **At alle mennesker er skabt af Gud og givet en etik som grundlag for livet med hinanden.**
2. **At vi ved at læse Bibelen, betragte Guds skaberordning og lytte til Helligåndens vejledning kan nå til grundlæggende indsigt i Guds vilje med os og vores tilværelse med hinanden.**
3. **At Jesus med sit liv og sine ord, er det altafgørende pejlemærke for det liv Gud havde tænkt.**
4. **At sand efterfølgelse af Jesus Kristus udmønter sig i en solidarisk og næstekærlig livsstil.**
5. **At Jesus Kristus skaber efterfølgere hvis etik afspejler et alternativ til alt destruktivt.**

Gud er skaberværkets ophav og hvert eneste menneskes livgiver. Derfor er skaberværkets love for livet og tilværelsens grundlæggende værdier de samme for alle. Guds udgangspunkt er kærlighed. Hans vilje udtrykker altid det, der er bedst for alt og alle.

Hans vejledning er en hjælp og viser hen til det gode liv for både den enkelte og for et samfund. En sund etik vil altid have sine rødder i det dobbelte kærlighedsbud: At elske Gud og elske sin næste som sig selv (Mattæusevangeliet kap. 22 vers 34-40).

I hele Bibelen kommer Guds kærlige vilje med mennesker klart til syne. Lige så tydelig er hans sorg og smerte

over den altødelæggende synd og ondskab.

Dette samlede vidnesbyrd giver os, sammen med Helligåndens vejledning, Guds åbenbaring i naturen, og hans tale til os gennem vore medmennesker, en grundlæggende forståelse for det livsmønster og den etik, som er efter Guds vilje.

På en særlig måde og med en enestående styrke kommer Jesus med sit liv på jorden til at stå som et forbillede for mennesker til alle tider. Hvad der var vigtigt for ham, bør være vigtigt for alle. Intet forbillede er større og ingen visdom er dybere end den, vi får ved at studere Jesus.

En ærlig overgivelse til Jesus Kristus som Herre medfører en ny livsstil. Dette er Helligåndens værk, idet han tager bolig i den troende, hvorved Kristus vinder skikkelse. Dermed er Jesus ikke blot et forbillede, men også ved sin Ånd den indre kraft til et nyt liv.

I dette lys bliver det på en særlig måde Jesu efterfølgere, der med den ekstraordinære udrustning har mulighed for at virkeliggøre den imødekommende næstekærlighed og solidaritet i forhold til vores næste, som var så tydelig hos Jesus, da han var på jorden.

Verden, som vi lever i, er syndig og

ufuldkommen og det samme er vi. Det indebærer, at vi ofte må vælge mellem det mindste af to onder og gøre det bedste vi kan i en given situation. Jesus placerer konsekvent kærlighedens lov som grundloven under alle konkrete bud og regler.

Det betyder dog ikke at han bøjer af for uretfærdighed og usandhed. Uforskyldt fattigdom, misbrug, undertrykkelse af bestemte grupper og enhver umenneskelig og destruktiv adfærd kaldte på ham og kalder på os – ikke bare til modsigelse, men også til at vise en alternativ livsstil, hvor Skaberens gode og helbredende love for livet er synlige.

Livet i Kirken

Det hører med til de grundlæggende byggesten for vores tro

1. **At Kirken er universel og består af alle, der bekender Jesus Kristus som Herre og Frelser og ønsker at følge efter ham.**
2. **At Kirken bæres og formes af Guds nåde i Jesus Kristus.**
3. **At Kirken blev stiftet på pinsedag og er et åndeligt og praktisk fællesskab af mennesker, der ønsker at følge Jesus Kristus.**
4. **At Jesus Kristus har betroet Kirken at forkynde og formidle Guds Rige indtil verdens ende.**
5. **At alle bærer forskellige nådegaver og talenter til menighedens gavn og Guds Riges fremme.**
6. **At enhver menighed bør søge fællesskab med andre menigheder til gensidig styrkelse af tro og liv.**

Den universelle kirke består af mennesker med store forskelle i tradition og kultur, men de er fælles om bekendelsen til Jesus Kristus som Herre og Frelser, om dåben i Den Treenige Guds navn og i ønsket om at efterfølge Kristus. Ét håb, én Herre, én tro, én dåb (Efeserbrevet kap. 4 vers 4-5). Guds nåde giver Kirken sin sammenhængskraft og favner enhver, der vil leve i modtagelsen af syndernes forladelse.

Med Helligåndens komme på pinsedagen blev alle, der bekendte sig til Kristus født til at være den ny pagts folk, "de helliges fællesskab", døbt med én ånd til at være "ét legeme" (1. Korintherbrev kap. 12 vers 13). I

menigheden er vi således hinandens "med-lemmer", hvor vi åndeligt og praktisk omfatter hinanden med gensidig kærlighed og omsorg. Ingen bør lades alene i sit liv og tjeneste.

Kirkens fornemmeste kald er at videreføre den opgave i verden, som Jesus påbegyndte: At formidle og forkynde evangeliet om Guds Rige som en virkelighed, der er tilgængelig for alle.

Med det dobbelte kærlighedsbud om at elske Gud og elske sin næste angiver Jesus modellen for, hvordan Guds Rige plantes og udfoldes. Som Faderen sendte ham, sender han os til at identificere os med, elske og drage omsorg for vores næste.

At invitationen til Guds Rige er for alle, og skal høres af alle, tydeliggøres både i missionsbefalingen om at gøre alle folkeslag til disciple, såvel som i løftet om Helligånden, der vil udruste Jesu efterfølgere til at være vidner lige til verdens ende. Hvis kirken ikke tager sin missionale opgave alvorligt, er den ganske langt fra sin herre.

Når Kirken formidler og forkynder Guds Rige, peger den også på den fremtid, som Gud lover: En ny jord og en ny himmel. En dag kulminerer Guds frelsesplan i Jesu tilsynekomst som indledningen til en ny tid. Da sker den endelige opfyldelse af Fader-vors bøn: Komme dit Rige, ske din vilje på jorden som den sker i himlen.

I menigheden udfoldes de gaver og talenter, som Helligånden frigør i den

enkelte for at fremme Guds rige (1.Peter kap. 4 vers 10).

I enhver troende bor Helligånden og vi er derfor alle lige overfor Gud med lige adgang til at kunne høre hans røst, kende hans vilje, og således bidrage til menighedens liv og opgaver med den indsigt, som den enkelte har fået.

Jesus Kristus, som er Kirkens Herre, har givet den lokale menighed de tjenester og den udrustning, der er nødvendig for dens liv og virke. Dette kommer til udtryk i det kirkesyn som kaldes kongregationalisme. Det betyder, at den lokale menighed er selvstændig og ikke styret af en overordnet myndighed. (Se appendiks side 21).

Livet i Kirken

– Hellige handlinger

Det hører med til de grundlæggende byggesten for vores tro

1. At Jesus Kristus har indstiftet to sakramenter, dåb og nadver.
2. At dåben forkynder Guds frelsesvilje.
3. At dåben i den treenige Guds navn er en dåb til Kristus, til hans død og opstandelse.
4. At dåben udtrykker vores sammenføjning med Kristi legeme, Guds universelle kirke, og at vi her offentligt giver til kende, at vi tilhører Guds folk.
5. At nadveren forkynder Jesus Kristus, hans død og opstandelse som den kristne kirkes grundvold.
6. At nadveren er et pagtsmåltid, hvori den troende bekræfter sin forening med den korsfæstede og opstandne Frelser og Herre – og med alle andre kristustroende.
7. At nadveren er et kærlighedsmåltid, der forpligter os på hinanden
8. At nadveren er en forsmag på den store fest i Guds Rige.

Dåben og nadveren er de to handlinger, der dels som en indivielsehandling, dels som en vedvarende praksis kendetegner den troendes liv. At fejre dåb og nadver er at træde ind i hellige øjeblikke, hvor Gud kommer os i møde og forkynder os sin frelse. Sakramenterne udtrykker kirkens identitet som et nyt folk under Kristi herredømme. De bekræfter fællesskabet i Kristus og forkynder Guds børns enhed.

Dåb

I dåben forkynder Gud sit ”ja” til os og

vi vort ”ja” til ham. Dåben i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn er en dåb til Kristus, hvor vi, ved at lade os begrave i dåbens vand, bekræfter, at vi er døde med Kristus fra det gamle liv og oprejst med ham til et nyt liv.

Dåben i Den Treenige Guds navn er en bekræftelse på, at vi som Kristi efterfølgere er ét folk, med én fælles identitet uanset etnicitet, status og køn.

Nadver

I nadveren forkyndes Jesu Kristi

død og opstandelse som vores frelses grundvold. Brødet peger på, at Jesus gav sit legeme for os og bægeret, at Jesu blod blev udgydt for os. Den synlige nadverfejring udtrykker den usynlige virkelighed, at Kristus er i os, og vi er i ham.

Nadveren vidner om, at Guds relation med os er en pagtsrelation. Den er indstiftet ved Jesu Kristi død, som det grundlag, vi indbydes til at træde ind i ved tro på ham. Pagten hviler således alene på, hvad han har gjort for os. Denne pagt med Kristus forkyn-der også de troendes dybe fællesskab med hinanden: ”Fordi der er ét brød, er vi alle ét legeme” (1.Korintherbrev kap.12 vers 13)

Nadveren er et kærlighedsmåltid, der fører os til det første og største bud, at vi skal elske Gud og elske vores næste som os selv. Således bliver nadvermåltidet også et kald til tjeneste og omsorg.

Som vi samles omkring nadverbordet, mens vi er her på jorden, skal vi en dag samles til det store festmåltid i Guds Rige med Kristus og alle andre, der op gennem alle tidsaldre har bekendt ham som Herre.

Dåb i Det Danske Missionsforbund

I DDM er den almindelige praksis, at børn barnevelsignes med afsnittet fra Markusevangeliet kap. 10,13-16, som

forbillede og at de derefter, når de er modnet i troen, lader sig døbe. Det er dog en vigtig del af vores praksis i menighederne, at leve side om side med forskellige dåbstraditioner, idet vi lader samvittighedsfriheden med hensyn til dåbens tidspunkt råde. Vi anerkender således enhver dåb i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn som en ret dåb, og anser det ikke som en nytestamentlig fordring at døbe et menneske senere i livet, der er døbt som barn i Den Treenige Guds navn.

Dog anerkender vi, at der hos den barnedøbte kan opstå et behov for at bekræfte sin dåb, efter at man er kommet til personlig tro. Det kan gøres i en gudstjeneste ved en særlig dertil udformet ceremoni, eller ved en dåb, der ikke skal forstås som en forkastelse, men som en bekræftelse af den første dåb.

I nogle af DDM's menigheder er det muligt at få et barn døbt, når og hvis et forældrepar ønsker dette. Det sker altid med det fortegn, at barnet fra første færd er omfattet af Kristi forsoningsdød og således tilhører Gud, selv om det også er underlagt syndefaldets virkelighed som et livsvilkår. Denne dåb vil derfor bekræfte og fejre, at barnet allerede er Guds. Dåben vil følges af bøn om, at barnet senere i tro vil tage imod og tilegne sig det, som Jesus Kristus har gjort som verdens frelser.

Livet i Kirken

– Bibelsyn og bibelbrug

Det hører med til de grundlæggende byggesten for vores tro

1. **At Bibelen er den kristne kirkes enestående og normgivende skrift.**
2. **At Jesus Kristus er Bibelens centrum og omdrejningspunkt.**
3. **At Helligåndens stadige tilstedeværelse åbner Bibelen som Guds ord til os.**
4. **At Bibelen formidler budskabet om, hvad Gud vil med hele skaberværket: genoprettelse og fællesskab ved Jesus Kristus.**
5. **At Bibelen, læst i lyset af Jesus Kristus, er rettesnor for liv og lære.**
6. **At Bibelen til enhver tid bliver fortolket ind i den tid og kultur, hvori den læses.**
7. **At der i Bibelen på samme tid udtrykkes menneskelige erfaringer og guddommelige sandheder.**

Både Det Gamle Testamente og Det Nye Testamente er villet og givet af Gud, som har inspireret dens skrifter (2.Timoteusbrev kap. 3 vers 16). Derfor forstår vi Bibelen som Guds enestående og normgivende åbenbaring til verden.

Jesus Kristus er selve Guds levende skaberord og frelsesord. ”I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begyndelsen hos Gud. Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er.” ”Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed...” (Johannevangeliet kap. 1, vers 1-3

og 14). ”Han er klædt i en kappe dypet i blod, og hans navn er Guds Ord” (Johannesåbenbaring kap. 19 vers 13). Bibelen er det skrevne Guds ord gennem menneskeord, der peger hen på ham: ”I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig” (Johannevangeliet kap. 5 vers 39).

I Helligåndens gerning er Bibelen et særligt redskab, som giver sprog og fortolkningsramme for det, Ånden siger, og det er Helligånden, som gør Bibelen levende for os, så den bliver Guds tale til os. Derfor læser vi Bibelen med bøn om, at Helligånden

vil kaste lys ind over det læste, så det taler ind i vort liv til opmuntring og vejledning.

Gennem Det Gamle Testaments fortællinger om skabelsen, syndefaldet og historien om Israel ses Guds indgriben og vedholdende insisteren på at genoprette skaberværket, og de peger hen på Frelseren, som skulle komme (f.eks. Esajas bog kap. 53). I Det Nye Testamente ser vi virkeliggørelsen af Guds frelsesplan ved Jesus Kristus.

Skrifterne er givet af Gud, for at vi skal kunne vokse i erkendelse af ham og hans vilje. Derfor har de autoritet for os som rettesnor for liv og lære. Det, som er i samklang med Jesu Kri-

sti person og ord er sandt. Det, som er i modstrid med ham, er ikke sandt.

Bibelen er en samling af meget forskelligartede skrifter og genrer, som skal læses og tolkes ud fra deres egenart. Bibelen afspejler Israels og den ældste kirkes tro og erfaringer af Guds nærvær.

Kirken er altid et fortolkningsfællesskab, hvor Bibelen læses, tolkes og drøftes. Når vi læser, har vi altid os selv og vores tid og kultur med som læsere. Det påvirker vores læsning. Når vi læser Bibelen, er vi derfor allerede i færd med at fortolke den. Det må altid skabe en ydmyghed hos os i forhold til dem, der læser de samme skrifter på en anden måde.

Livet i Kirken

– Barnet og Guds rige

Det hører med til de grundlæggende byggesten for vores tro

1. **At barnet hører Guds Rige til.**
2. **At barnet fødes ind i denne verden under syndefaldets vilkår, men også under forsoningens virkelighed.**
3. **At barnet i takt med dets personlige modning skal vokse i troen på og efterfølgelsen af Jesus som sin frelser og Herre.**

På grund af Kristi forsoningsgerning, betragter vi alle mennesker som tilhørende Gud fra fødslen.

Efter Jesu død og opstandelse fødes ethvert menneske på forsoningens grund, altså uden syndeskyld (Romerbrevet kap. 5 vers 18). På trods af denne start på livet, er det ikke muligt for mennesket at leve uden at synde, men hvis vi bekender vor synd, tilgiver Gud os på grund af Kristi forsonergerning (1. Johannesbrev kap. 1 vers 9).

Når forældre, i tak til Gud, bærer deres nyfødte barn frem i en gudstjeneste, hvor det velsignes under bøn og håndspålæggelse, omsluttet barnet af alles forbøn og ses herefter som en naturlig del af menighedsfællesskabet.

Barnet skal støttes i at vokse i troen og i livet med Jesus Kristus og lære Gud at kende som sin far, så det vælger at forblive, hvad det er – Guds barn.

Appendiks om det kongregationalistiske Kirkesyn

Det er en del af DDM's arv og tradition at forstå det bibelske vidnesbyrd om de første menigheder således, at de i overvejende grad var selvstændige enheder, dog med en rådgivende aposteltjeneste.

Derfor siger vi, at Jesus, kirkens Herre, har givet den lokale menighed de tjenester og den udrustning, der er nødvendig for dens liv og virke. Dette kirkesyn kaldes kongregationalisme" (fra latin: congregatio = forsamling). Nøgleordene i den type af menighed er tro, frihed og fællesskab.

Troen

Troen på Jesus Kristus vil, dersom den er levende, vise sig i troens liv og gerninger (Jakobsbrev kap. 2 vers 17). Det gælder for den enkelte og det gælder for menigheden i sin helhed. Derfor er det alene bekendelsen af tro på Jesus Kristus, der danner baggrund for optagelse i menigheden.

Friheden

Friheden i Jesus Kristus er en grundlæggende værdi, der vidner om den stilling, han ved sin forløsning har bragt os ind i. Den kristne er købt fri og alene bundet til Kristus (Johanne-

sevangeliet kap. 8 vers 36, Galaterbrevet kap. 5 vers.13).

Denne frihed giver sig udtryk i flere ting, bl.a. anerkendelse af at forskellige kristne kan læse de samme skrifter med samme respekt for deres gud-givne og normgivende autoritet, og dog nå frem til forskellig opfattelse. Denne frihed, som vi kalder samvittighedsfrihed, gælder både på det individuelle plan såvel som til de lokale kirker imellem: Livet før læren.

Med dette udsagn, der også udtrykkes som 'livet over læren' siger vi, at livet i Jesus Kristus, den indre erkendelse af ham er en åndsskabt virkelighed, der nødvendigvis må gå forud for en læremæssig beskrivelse af ham. Dette indebærer to ting:

1. **Al sund teologi, der forsøger at beskrive troens sandheder og den åndelige virkelighed må tage sit udspring i en erfaret virkelighed.**
2. **Som søskende i følgeskab med hinanden efter den samme Herre, vil livet i Kristus og det**

indre menneskes erkendelse af ham være en virkelighed, der overskygger mindre divergerende læremæssige forskelle.

Dette er ikke en underkendelse af den teologiske refleksions nødvendighed. Hver eneste generation er afhængig af både kirkehistoriens indsigter og af, at de bibelske skrifter genlæses og nyfortolkes ind i tiden.

Fællesskabet

Fællesskabet i Kristus er en helt nødvendig partner til den store frihed.

Som lemmer på Kristi krop kan vi hverken erklære os selv eller andre for betydningsløse. Ligesom det i den enkelte menighed er vigtigt, at alle har nogen at "vandre sammen med", er det vigtigt, at de enkelte lokale kirker ser sig som en del af et større fællesskab.

Derfor har vi helt fra begyndelsen kaldt os et Missionsforbund, fordi vi er forbundet med hinanden. Uanset om vores virke er i Danmark eller i et andet land har de lokale kirker brug for den dialog og det gensidige samspil og modspil, som et fællesskab altid byder på.

DET DANSKE MISSIONSFORBUND

Rosenlunden 17, 5000 Odense C

Tlf. 66 14 8331 - Fax. 6614 8300

E-mail. ddm@email.dk